

Biriktir Düşlerini

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Ağustos 2020

“Beni vur saatin altında seni seviyorumdur bu.” (Alıntı)

Dikişlerini yeni aldırđım şiirlerin: pek ala pek ala, diye savsakladı duvarlar ve içimdeki gizin izinde sürmenaj olan şiirlere paye verdim kendimden çok: sanırım kendime çok uzak bir düşün de yalancısıyım ve aşkın patika yollarında nöbetteyim, gecenin efemine sessizliğine dualar okuyorum ve şiirler adıyorum içimdeki sefil ve yerleşik düzene.

Kök hücresi olabilirdim umudun
Tarumar edilmiş bir gezegenin de son müdavimi
Sırp Sındığı savaşından kalan bir gazidir kalemim
Cihan savaşlarına katılmayı unutan bir yaşlı tüfek belki de
Kendini temizlerken şakağında vurduğu sözcükler
Detaylarda yaşamanın da özrü ile
Geneline resmin bakmadan geçen bir önsezi.

Sözcükler hegemonyasında atladığım basamaklar mı yoksa?
İçime atanan bir öğretmen titizliği ile
Hayatı sınıfa benzeten bir koşut
İklimlerin söküklerinde buluşan
İğne iplik gibi
Kendime batırdığım çuvaldızı da minnetle anarken
Her öldüğümde
Başa alacağım filmin özlemine tevekkül yükleyen.

Gönül gözünde ufku delen
Aşkın kayıp bataryasında biteviye tükenen
Bayan Yanlış ve Bay Densiz olmanın muradı belki
Kefil olduğum düşlere de uzandığım gerçeği ile
Titizlikle sevdiğim gerçeğini asla değiştirmeyecek.

Katmanlarında ömrün, devasa rahmet
Kayda geçmeyen şiirler belki son çare
Bir de tutturmuşsan kıvamını hayatın
Devasa rahmetin izinde ne mutlu salındığın.

Düşlerini biriktir, çaylak hayalperest
Ufkun da saltanatını sürsün şu devingen terane
Öykülerin göz hapsinde yeni hayatlar yarat
Sevdanın namelerine karışan ay ışığı
Ben ki kentın yabancıısı
Ben ki kent soylu bir âdem
Aşkın hicreti ile kendime duyduğum özlem
Kanaviçe gölgelere sığdıramadığım isyan
İnsanlığın da rüşünü ispatlamak adına
Çözeltisinde acıların ramak kala mutluluğa
Göçeceğim de kentın harabelerinden.

Bir örtüden süzülen gün ışığı gibi
Üzülen yüreğim nasıl ki kafeste
Kuş tüyü vicdanımla süreceğim sefası yalnızlığın
Duvar dibinde yeşeren bir acı gibi
Kendimi ıskaladığım her yeni gün sinemde açan.

Sözcükler ne urgan ne üryan
Aşksa bahşedilen en ulvi hadise
Soyut gezginlerle örtüşen somut bir özlem
Elbet yabancılığın mahmuzladığı bir saldırı
Kendi ile restleşen her hücremde saklı matem
İninde yalnızlığın kaybolup giden peşi sıra
Sevgilinin aşka methiyeler dizem bir şairin de yalancısı elbet
Kalem ve kelam.